

НЕОКЛАСИЧНА ГЕНЕЗА ГРИГОРІЯ КОЧУРА

Лада Коломієць

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

(бульвар Тараса Шевченка, 14, м. Київ, 01033)

Проаналізовано витoki перекладацького методу Григорія Кочура, закорінені в перекладацький досвід, і настанови учителя Григорія Кочура, лідера школи неокласиків Миколи Зерова. З цією метою досліджується творчий профіль Зерова-перекладача як втілення рис поета-оратора Цицеронівсько-горацієвого типу.

Ключові слова: переклад, перекладацький метод, неокласики, Григорій Кочур, Микола Зеров.

Перекладацька майстерність Григорія Порфировича Кочура (1908 – 1994) – гідного учня М. К. Зерова, "феноменального ерудита" (за висловом видатного історика Сергія Білоконя) з бездоганим літературним смаком і тактом - цікавить багатьох дослідників художнього слова. Піонером і лідером кочурознавства є професор Львівського університету імені Івана Франка Р. П. Зорівчак, якій належать десятки праць, присвячених творчості цього визнаного Майстра.

Як вірний послідовник Миколи Зерова і, за висловом знаного перекладача та перекладознавця Максима Стріхи, "неформальний лідер школи українського перекладу 1960-80-х рр." [1, с. 117], Г. П. Кочур уособлював і поглиблював традиції неокласиків (Миколи Зерова, Освальда Бургардта, Михайла Драй-Хмари, Павла Филиповича, Максима Рильського, Михайла Ореста). Його поетичні переклади розвивали школу великого вчителя – Миколи Зерова. Це була школа збалансованого перекладу: з суворо дисциплінованим розміром, добірним поетичним словником, що відображає й розвиває естетичний канон неокласиків, зберігаючи якнайбільше поетичних і смислових деталей першотвору. До речі,

тенденція до зростання смислової точності перекладу характеризує новий, *кочурівський* етап у розбудові перекладацької школи неокласиків.

Нижче зосередимось детальніше на постулатах та еволюції цієї школи. Змістова ясність, що її культивували неокласики, розбудовуючи в українській літературі новий для свого часу канон збалансованого перекладу, спирається на техніку поетичної парафрази, яка дає змогу відійти від дослівності, що, як вважали неокласики, спотворює зміст поетичної фрази, віддаляє читача від її основного смислового навантаження. Майстерна поетична парафраза, напрацьована неокласиками в 1920-ті роки, сприяла формуванню естетичних орієнтирів, смаків і запитів українського читача, виховуючи в нього шанобливе та водночас недистанційоване, відкрите ставлення до класичних творів зарубіжної літератури, тим самим зміцнюючи позиції перекладної літератури в літературі українській.

Перекладацький метод неокласиків культивував логічно прозоре поетичне мовлення. На підтвердження цієї тези звернімося до думки авторитетного поета-перекладача Святослава Гординського стосовно перекладацької практики неокласиків: "Одним із законів неокласичної школи є дотримання якнайбільшої ясності вислову. Тут їх практику можна б порівняти з дистиляцією коштовного напою: вони свій напій перепускають по кілька разів через фільтри добірного словника, правильної граматичної складності, логіки словесної конструкції, милозвучності тощо, аж той напій закінчить свій процес мусування і стане чистий і прозорий" [2, с. 17 – 20]. Свого часу С. Гординський слушно наголошував на тому, що Микола Зеров і його послідовники "не допускали гвалтування законів української мови і її граматичних правил та вимагали абсолютної ясності стилю" [2, с. 18]. Справді, подібні висновки запрошуються при розгляді віршових перекладів, майстерно виконаних неокласиками та їхніми учнями: Григорієм Кочуром, Василем Мисиком, Дмитром Паламарчуком. Їх об'єднує філігранна ритмомелодика, добірна українська мова, логічний і легкий для сприйняття, впорядкований синтаксис.

Адже на чільне місце неокласики висували комунікативну функцію перекладу: зрозумілість, читабельність, органічність звучання, мовну експресію. Проте суто комунікативним завданням "якнайближчої передачі ідеї" першотвору "зрозумілим матеріалом сучасної мови" [2, с. 18] вони не обмежувались, прагнучи естетичної досконалості своїх перекладів як довершених мистецьких творів. Безперечно, неокласики охоче підписалися б під їдким афористичним висловом Святослава Гординського, спрямованим проти недбалості й неохайності у віршовому перекладі: "...Важко переконати читача, щоб він любувався напоєм поезії - мутним, у якому бактерії роблять свої пливацькі вправи і множаться на очах" [2, с. 20].

Однак варто пам'ятати, що мовна педантичність Миколи Зерова-перекладача поєднувалася з мовним "вільнодумством" і навіть із заохочуванням перекладачів до "калькування" (!) чужомовних форм, що пояснювалося його вірою в потенційні можливості, які таїть у собі нерозвинена ще сповна українська літературна мова. Ці можливості він вважав найдорожчим скарбом для українських письменників та перекладачів, "пильних у студіюванні їх і обдарованих т.зв. чуттям мови та комбінаторним умінням" [3, с. 61]. За переказом Михайла Ореста, "однією з підставових думок Миколи Зерова, як письменника і перекладача, була та, що українська літературна мова, не будучи ще до кінця вироблена, в цьому мінусі посідає одночасно велику перевагу мистецько-естетичної природи. У вироблених літературних мовах давніше створені словосполучення і формули через довше вживання набрали характеру заученості, іноді утертості, в багатьох випадках утратили чи втрачають силу емоційно та естетично заражати читача – і перед новітніми провідними письменниками таких літератур постає нелегка проблема мистецького заживлення та оновлення вислову. *В той же час переклад (калькування) цих шаблонів мовою, що недавно почала культивування своїх виразових засобів, звучить тут ефектно, естетично свіжо і повно* (курсив наш. - Л.К.)" [3, с. 61]. Отже, Микола Зеров не виключав елементів дослівності й навіть вітав їх, коли вважав виправданими! Передусім же він висував вимогу досконалого володіння рідною мовою, в зв'язку з чим йому приписують афоризм:

"Перекладач повинен знати свою мову краще, ніж чужу, з якої він перекладає" [3, с. 61]. Критикуючи наївну тенденцію в мовознавстві 1920-х років вважати народну мову за єдино авторитетне і нормативне джерело для літературної мови, М. Зеров вітав засвоєння чужомовних лексико-граматичних форм. Зокрема, він висловлювався за узаконення в літературній мові активного дієприкметника теперішнього часу та орудного відмінка *ablativi auctoris*, відсутніх у мові народній. Враховуючи необхідність розвивати українську літературну мову, М. Зеров обстоював крамольну в 1920-ті роки думку, що нормалізувати українську літературну мову було ще зарано. Цю думку він висловив на диспуті про шляхи розвитку новітньої літератури 24.V. 1925 р. в Києві [3, с. 62].

Пам'ятаючи заохочування М. К. Зеровим молодих письменників і перекладачів до калькування чужомовних літературних шаблонів ("словосполук і формул", які в українській літературній мові, що перебуває в стані становлення, виглядатимуть "ефектно, естетично свіжо і повно"), а також особисті зусилля Зерова-вченого, спрямовані на утвердження в літературній мові нових граматичних форм, слід усе ж таки визнати: щодо розуміння вірності першотворові, то тут позиції неокласиків характеризувалися виразним антибуквалізмом. Показовою є негативна думка Миколи Зерова про буквалістичний, однобокий переклад Валерієм Брюсовим "Енеїди" Вергілія, під якою могли б вільно підписатися не тільки неокласики, а й їхні послідовники: "...Нам тяжко піти за прикладом Брюсова, що педантично погнався за звучанням тексту в своїм, у "Гермесі" розпочатім, перекладі "Енеїди", і зробив свою роботу майже неможливою з боку природності російської віршової мови, хоч може й цікавою як експеримент для аматора Вергілія і знавця латинського тексту поеми. *Навряд чи можна визнати ідеальним переклад, де перекладач є лише затоплений у звуках дивак і стоїть фронтом до автора та первописного тексту, показуючи читачеві свою спину* (курсив наш. -Л.К.)" [4, с. 146].

У західній перекладацькій традиції, що бере свій початок від античних класиків – Марка Тулія Цицерона (106 – 43рр. до н.е.) та Квінта Горація Флакка (65-8 рр. до н.е.) – інтерпретативний, чи смисловий, переклад

протиставляється дослівно-буквалістичному: як такий, що єдиний здатний передати "дух" першотвору, важливіший за точне відтворення лексико-семантичної та синтаксичної структури оригіналу.

Згідно з переконанням українських неокласиків, "дух" першотвору – його цілісний смисловий зміст – первинніший і важливіший за "букву" й неодмінно має бути втілений у вишукану поетичну форму. Це переконання дозволяє заради побудови досконалої форми – предмета естетичного замилювання неокласиків – доволі вільно інтерпретувати словесну семантику оригіналу, не виходячи, проте, за межі сформульованого ще Джоном Драйденом (1631 – 1700) в епоху класицизму методу "парафрази", який, у свою чергу, спирається на концепцію смислового перекладу, приписувану античному класикові Марку Тулію Цицерону. Проте словосполучення "смисловий переклад" античні класики не вживали. Цей термін вперше запропонував Св. Ієронім, коли формулював засади цицеронівського підходу до перекладу – більш вільного і протилежного до перекладу дослівного (англ. word-for-word translation), – створивши для нього відповідну фразу "смисловий переклад" (англ. sense-for-sense translation). Цим самим Св. Ієронім заклав основи для трихотомії перекладів, яка запанувала в західній перекладознавчій думці з часів пізнього середньовіччя: дослівний, смисловий і вільний переклад. Пізніше ця трихотомія у найвпливішому формулюванні Дж. Драйдена стала відома як *метафраза*, *парафраза* та *імітація*.

Отже, за неокласиками, переклад загального настрою оригіналу, насичений творчим духом самого перекладача, – тобто творча інтерпретація на протигагу до перекладу скрупульозно дослівного, – гідний називатися "вірним" перекладом. Цю думкубула сформульовано ще Миколою Зеровим у його програмній статті "У справі віршованого перекладу", в якій він узагальнив досвід української перекладацької справи 2-ої пол. ХІХ – поч. ХХ ст. і чітко сформулював свої вимоги до віршованого перекладу: *"Суб'єктивізм у сприйнятті першотвору здебільшого не шкодив перекладачеві, а поети з найяскравішим підходом до писань інших авторів дуже часто показували себе і найсильнішими перекладачами. Навіть трансформуючи чужий твір на свій лад, вони без порівняння більше відкривали в ньому, аніж поети без виразної фізіономії, що*

багато часу віддавали і з великим сумлінням ставилися до справ поетичної акліматизації чужомовних поетів (курсив наш. -Л.К.)" [4, с. 139].

Поет і перекладач Михайло Орест (Михайло Зеров) якось зауважив, що міродатність постаті Миколи Зерова "була і лишиться в нашій літературі епохальною" [3, с. 66]. Це твердження повною мірою стосується і внеску Миколи Костьовича Зерова в розвиток мистецтва віршового перекладу, який, за формулюванням самого Зерова, повинен відповідати таким вимогам:

“I. На першому місці я б поставив тут питання про певні лексичні добори, побажав би нашим перекладачам якнайперше орієнтуватися в лексичних наших запасах, розрізняючи [...] слова "високого та низького стилю" і не допускаючи їх до безладної, антихудожньої мішанини. Лексичні одиниці в художньому творі відіграють кожна свою стилістичну роль і не зважати на це художник слова не має права. [...]

II. Друге desideratum, якого відректися ніяк не можна, це якнайповніша увага перекладача до т. зв. тропів та фігур першотвору (метафор, метонімії, перифраз, антономасій). [...] Я гадаю, часом буває доцільно і поступитися чимсь, зберегти одні деталі, жертвуючи іншими. Середня путь тут диктується, з одного боку, потребою виховувати та привчати читача, поширюючи коло його сприйняття, з другого боку – небезпекою занадто обтяжити його важко засвоюваним матеріалом, вщепити йому відразу до художнього твору.

В кожному разі, спрощування образного елемента, "заміна образу штампованою вульгарністю" є великий гріх супроти оригіналу. [...]

III. Третє побажання торкається передачі метричних особливостей першотвору. [...] Вибір розміру віршового не повинен бути довільним та випадковим, повинен рахуватися з нашим ритмічним чуттям, весь час змагаючись, проте, до поширення його рамок [...]

IV. Перекладач не повинен нехтувати евфонією першотвору. Це стосується як до т. зв. звукопису (алітерацій, асонансів), так і до римування, що в даному разі [...] грає найголовнішу роль. [...]

V. [...] Красою (а значить і природністю, невимушеністю) не можна поступатися ні перед чим, - бо тільки при тій умові віршований переклад стане

за сходи до вищих ступенів нашого літературного та мовного розвитку" [4, с. 141, 143, 144, 145, 146].

Якщо перефразувати й узагальнити висловлені М. К. Зеровим вимоги до віршового перекладу, то їхній перелік полягатиме у:

- єдності літературного стилю;
- домінанті естетично-виховної функції перекладу над евристичною при перекладі стилістичних фігур і тропів;
- поміркованому введенні нових віршових розмірів;
- першочерговій вазі рими;
- вимозі природності й невимушеності мови перекладу.

Зазначені вимоги відображають не лише особисту позицію Миколи Зерова в справі віршового перекладу; їх з повним правом можна поширити як на перекладацьку творчість самих поетів-неокласиків, так і на весь магістральний шлях розвитку українського віршового перекладу ХХ ст., пророчо накреслений М. К. Зеровим у сонеті "Молода Україна":

---

*Прекрасна пластика і контур строгий,
Добірний стиль, залізна колія —
Оце твоя, Україно, дорога...*

(1921 рік [цит. за: 5, с. 33]).

Безумовною заслугою неокласиків у плані формування естетичних орієнтирів українського віршового перекладу є те, що вони послідовно й невідступно втілювали у власних перекладах свій естетичний ідеал досконалості, довершеності навіть у дрібних деталях, вважаючи, що мета поета (а перекладач у розумінні неокласиків є передусім *поетом*) - "дати те сильне, потужне слово, що, подібно до Орфеевого співу, вміло б зачарувати звіра і камінь", – як висловився Юрій Клен (Освальд Бурггардт), коментуючи вірш Павла Филиповича. - "Це, розуміється, не програма, а висока недосяжна ціль, яку повинен собі ставити поет: діяти на людські серця так, щоб з камінних вони стали живими" [5, с. 35]. У цих роздумах Юрія Клена вчувається справжній "дух" античних класиків – Марка Тулія Цицерона та Квінта Горація Флакка, які першими висловили свої

погляди на процес та завдання перекладу, – і їхні рекомендації звучали живим голосом для українських неокласиків.

Завдання перекладача, за Цицероном, полягає в тім, щоб досягти у своїй перекладацькій праці найвищого рівня ораторської майстерності, зумівши через особисту інтерпретацію оживити давній текст, зробити його оригінальним і актуальним, здатним виконати триєдину функцію, що покладається на ораторське мистецтво: навчання, розважання й зворушення слухача/читача. Горацій розвинув Цицеронові ідеї щодо перекладацької свободи від неухильної семантичної точності, поширивши їх на поетичну творчість. Завданням поета-перекладача, за Горацієм, має бути передусім відродження поетичної енергії першотвору, його впливу на публіку. Отже, поет-перекладач класичного, *цицеронівсько-горацієвого* типу — це передусім *поет-оратор*, оригінальний інтерпретатор іншомовного тексту, для якого дуже багато важить демонстрація власної бездоганної ораторської майстерності, володіння технікою віршування та літературним стилем.

З метою ілюстрації думки Горація наводимо фрагмент із його віршованого трактату "Ars Poetica" ("Про поетичне мистецтво", 20 р. до н.е.), в якому він радить утримуватись від дослівного, чи "занадто вірного", перекладу, "слово в слово старанно не перекладати, як вірний товмач" ("Nee verbum verbo curabis reddere, fidus / Interpres...") – у перекладі українською Андрія Содомори та в не менш майстерному російськомовному перекладі Миколи Зерова, який у своїй перекладацькій творчості чітко слідував настановам античного класика. (Вийхавши 1934 р. до Москви, Микола Костьович відразу одержав замовлення на низку перекладів російською мовою для хрестоматії римської літератури і швидко утвердився в московських літературних колах як майстер російського вірша.)

Переклад Андрія Содомори:

Важко сказати по-своєму те, що є спільним набутком:

Легше Троянську війну зобразити на сцені театру,

Ніж оспівати таке, що на думці й устах не було ще.

Знаний повсюдно переказ тоді називай справедливо

*Власним творінням, коли за те коло, второване тупо,
Вийти зумієш і слово в слово товкти перестанеш,
Мов дріб'язковий товмач, і коли, за зразок щось узявши,
В нім не загрузнеш, законами твору чи соромом скутий [6, с. 217-218].*

Переклад Миколи Зерова:

*Общеизвестное трудно по-новому дать. "Илиаду"
Легче разбить на куски и драму из каждого сделать,
Чем отыскать выраженья, еще незнакомые людям.
Общеизвестное станет тогда лишь твоим достоянием, если
Ты не захочешь в затоптанном, пошлом кругу оставаться,
**Не пожелаешь, как робкий толмач, от слова до слова
Свой повторять образец, пока не завяжешь с ногами***

В той тесноте подражанья, что шагу ступить не позволит [7, с. 479].

Тип поета-оратора, як естафету античності, втілювали в своїх перекладах українські неокласики, духовним центром (чи "метром") яких, за загальним визнанням, був Микола Зеров. Про його красномовство захоплено висловлювались уцілілі від сталінського терору сучасники: "...Незрівняний промовець, блискучий полеміст, ефектний оратор" [8, с. 281]. "Він поривав за собою всю аудиторію [...] Це був справжній чародій і маг, який змушував себе слухати" [5, с. 11].

Слушно відзначаючи в науково-мистецьких уподобаннях Миколи Зерова "прагнення сполучити класичний філологізм з українським традиціоналізмом, студії античності з'єднати з замилюванням в українському бароко" [8, с. 280], відомий письменник Володимир Домонтович цією характеристикою чітко окреслив і цілу "неокласичну" епоху в українській поетичній культурі ХХ ст.

Закономірно, що самі неокласики і їхні духовні діти, поети-перекладачі молодшої генерації, з особливою повагою ставилися до класичних і рідкісних поетичних форм, намагаючись прищепити їх на ґрунті українського віршування, тому для перекладу обирали класичні, знакові твори світової літератури, які відзначалися майстерністю і новаторством поетичної форми.

Важливо, що в поетичній мові неокласиків відбувалося становлення виражальних засобів української літературної мови, шліфування ясності, влучності й образності літературного вислову. Стиль поетичної мови неокласиків був нескладним і призначався для широкої аудиторії. В ньому знайшли свій відгомін як певні загальні характеристики історичного літературного класицизму (раціоналізм, просвітительство, піднесеність поетичного вислову, використання античних тем, сюжетів та елементів античної естетики), так і його специфічно українські прикмети (мовний демократизм, чи широке використання народно-розмовної мови, стилістична близькість до національної культурно-просвітницької течії бароко з її величними громадянськими мотивами та культом моральних ідеалів). Історичний класицизм, який в українській літературі хоч і відбувся, за авторитетним істориком української літератури Дмитром Чижевським, але був слабким і доволі важко піддавався окресленню [9, с. 371], не став, як в інших європейських літературах, періодом становлення національної літературної мови, формування її белетристичного ядра. Неокласики взяли на себе цю нереалізовану місію українського класицизму: карбувати невимушеність і природність, шліфувати чіткість і зрозумілість, збагачувати гнучкість і комбінаторику сучасної української літературної мови.

Без перебільшення можна твердити, що неокласики виконали історичну місію формування важливої гілки національної перекладацької традиції. Вплив їхньої перекладацької культури й ширше – літературної школи неокласицизму - виразно простежується на багатьох пізніших українських перекладах світової класики. Це стосується, зокрема, трагедії Вільяма Шекспіра "Гамлет" у перекладі Григорія Кочура. Саме Г. П. Кочур першим виступив у пресі з публікаціями про М. К. Зерова та рецензіями на його переклади. Він до кінця своїх днів популяризував і підносив перекладацький доробок неокласиків як видатне літературне явище. (Ось, для прикладу, лише окремі публікації: *Кочур Г. П.* «Гроно п'ятірне» витримки соловецької: До 100-річчя з дня народження Миколи Зерова // Рад. Україна. – 1990. – 28 квітня; *Кочур Г. П.* Із спогадів про свого вчителя / Родинне вогнище Зерових; Упоряд. М. Зерової, Р. Корогодського, С. Попель. - К.: Гелікон, 2004. - С. 22-25. - (Сер. «Українська модерна література»); *Кочур*

Г. П. Микола Зеров (До 75-річчя з дня народження) // Літ. Україна. - 1965. - 27 квітня; *Кочур Г. П.* Перекладацький доробок неокласиків // Проблеми літературознавства і художнього перекладу: Зб. Наук. праць і матеріалів / Упоряд. О. Купчинський. - Львів, 1997. - С. 191-196. - (Праці сесій, конференцій, симпозіумів, круглих столів НТШ; № 4); *Кочур Г. П.* Про Миколу Зерова // Нар. воля. - 2005. - 28 квіт. (Чис. 17); 5 трав. (Чис. 18); 12 трав. (Чис. 19); 19 трав. (Чис. 20); 26 трав. (Чис. 21). - С. 6; *Кочур Г. П.* Про переклади Миколи Зерова // Всесвіт. - 1963.-№ 10.- С. 103-104.)

Тож якщо українська поетична школа неокласиків і зазнала ідеологічних знущань ще на початку 1930-х років, то естетичні цінності неокласиків продовжували жити й утверджуватись у перекладацькій творчості їхніх учнів і послідовників. Не буде перебільшенням сказати, що в 1960-80-ті роки неокласицизм 1920-х переживав певне своє відродження в українському віршовому перекладі. Вбачаючи своїм головним завданням мистецтво перекладу, і Максим Рильський, і Василь Мисик, і Григорій Кочур інтерпретували зміст першотвору до тієї міри, якої вимагало від перекладача відтворення особливостей його поетичної форми (метричної системи, мелодійного малюнка, системи римування). Їхні переклади відзначаються суворою дисципліною віршування, ретельним добором звукового ряду та вправністю, що спирається на невтомну працю і несхибний інстинкт майстра.

І все ж, як неможливо вивести єдиний неокласичний стиль перекладу з розмаїтості індивідуальних перекладацьких стилів поетів-неокласиків при стратегічній єдності методу, притаманного цій школі, так неможливо узагальнити розмаїття індивідуальних перекладацьких стилів учнів і послідовників неокласиків, зате чітко простежується єдність їхніх стратегічних завдань, спрямованих на утвердження, розбудову й збагачення української літературної мови; на утримання хиткої рівноваги між словесною і смисловою точністю перекладу; на шліфування й збагачення арсеналу поетичних засобів.

Корисно в цьому плані зіставити між собою переклади Шекспірового «Гамлета» Юрієм Кленом (1930) і Григорієм Кочуром (1964). Текстуальний аналіз виявить, що ці два переклади, хоч і близькі між собою засадничо, все ж таки

відображають різні стадії розвитку неокласичної школи: мова Кочурового перекладу абстрактніша; вона втілює послідовну й фахову працю сучасного перекладача, якому вже затісно в поетичному словнику, ошліфованому легкою народною строфою, і який над розспівністю віддає перевагу шорсткішій, зате міцно зцементованій інтелектуальним пульсом фрази.

1. *Гординський С.* Шекспірові сонети в українських перекладах. Київ: Журнал літератури, науки, мистецтва, критики і суспільного життя. - 1959. - №1(51).-С. 17-20.
2. *Зеров М. К.* У справі віршованого перекладу. Нотатки // Життя й революція. - Харків: ДВУ, 1928. - Кн. IX. - С. 133-146.
3. *Орест М.* Післямова // Микола Зеров. Catalepton: [редакція і післямова М. Ореста]. - Філадельфія: Київ, 1951. - 79 с.
4. *Стріха М. В.* Дещо про коментовані видання й інтерпретацію текстів / Максим Стріха // Улюблені англійські вірші та навколо них / [перекл. і упорядник М. Стріха]. -К.: Факт, 2003. - С. 117-122.

NEO-CLASSICAL GENESIS OF HRYHORIY KOCHUR

Lada Kolomiyets

The Taras Shevchenko National University in Kyiv

(14, Taras Shevchenko b., Kyiv, 01033)

The article analyses the sources of translation method of Hryhoriy Kochur embedded in translation experience and guidance of his teacher, the leader of neo-classical school Mykola Zerov. In view of this, the artistic profile of Zerov the translator is researched as the representative of poet-orator of Cicero-Horatius type.

Ключові слова: translation, method of translation, neo-classics, Hryhoriy Kochur, Mykola Zerov.

НЕОКЛАСИЧЕСКИЙ ГЕНЕЗИС ГРИГОРИЯ КОЧУРА

Лада Коломиец

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

(б. Тараса Шевченко, 14, г. Киев, 01033)

В статье анализируются истоки переводческого метода Григория Кочура, вкорененные в переводческий опыт и руководство учителя Григория Кочура, лидера школы неоклассиков Мыколы Зерова. С этой целью исследуется творческий профиль Зерова-переводчика как воплощение черт поэта-оратора Цицероно-горациевского типа.

Ключевые слова: перевод, переводческий метод, неоклассики, Григорий Кочур, Мыкола Зеров.

Стаття надійшла до редколегії 20. 05. 2009

Прийнята до друку 18. 06. 2009